

Democratie in het licht van de Schrift

F. B. Hole. <http://www.stempublishing.com/authors/hole/Art/Democracy.html>
(Uit *Scripture Truth*, vol. 12, 1920, p. 108.)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatje, inlas en voetnoten door M.V.

Heden ten dage [in 1920 geschreven] overheersen twee grote ideeën in de wereld, in zoverre als het haar nationale, politieke en sociale leven betreft. Ze verschillen radicaal, en oppervlakkig gezien zijn ze geheel inconsistent met elkaar, maar de huidige koers van zaken doet ons vermoeden dat er een manier kan gevonden worden waardoor ze samengebracht zullen worden in een zeker fusie; en de stem van de profetische Schrift bevestigt ons in dit vooruitzicht.

Die twee grote ideeën zijn respectievelijk democratie en imperialisme. Beide zijn ten tonele verschenen.

Democratie presenteert zichzelf aan ons als het afgewerkte product van eeuwenoude wijsheid. De geschiedenis geeft ons, zo mag gezegd worden, het lange en trieste verslag van menselijke experimenten in de kunst van het regeren, en profiterend door verleden ervaringen, is het democratische idee geëvolueerd en maakt het nu deel uit van verlichte naties. Het is, om Abraham Lincoln's beroemde frase te gebruiken: "Bestuur van het volk, door het volk, voor het volk". In de praktijk komt het hierop neer dat het volk bestuurd wordt door een *meerderheid* van stemmen - want mensen zijn nooit unaniem, vandaar dat de minderheid moet wijken - en die meerderheid zou dan moeten heersen via haar geaccrediteerde volksvertegenwoordigers ten goede voor *alle* mensen en niet enkel voor de belangen van de meerderheid. Of dat werkelijk zo werkt is uiteraard iets anders.

Het imperialistische¹ idee heeft als haar wachtwoord: "eendracht maakt macht". In het nationale leven leidt dit naar groepen van naties en krachtige allianties en verbonden. In de politiek drukt dat zich uit in groepen van partijen om samen te bereiken wat zij niet verhoppen als enkeling te kunnen afdwingen. Sociaal gezien produceert het enorme trusts, federaties van industrieën, verbonden. Het dreigt zelfs te verschijnen in de religieuze wereld in de vorm van een federatie van "kerken". Het is werkelijk een terugkeer naar het oude idee dat de post-diluvians² animeerde in hun schema's in Babel (zie Genesis 11:1-9).

Onze huidige bekommernis is helemaal niet de politieke voordelen of nadelen van democratie. Wij wensen echter wel het licht te vatten dat Gods Woord daarop laat schijnen, daarbij haar ware karakter onderscheidend, en vooruitlopend op het zekere eind welke de tijd zal meebrengen.

In de eerste plaats moeten we dan de Schrift raadplegen over wat Gods manier van besturen op aarde kan zijn. Hij heeft uiteraard een mening over dit onderwerp, en hoe beter wij die begrijpen, hoe meer wij in de positie zullen zijn om enige theorie te beoordelen die de mens heeft voorgesteld.

In het begin werd Adam, als iemand die nog niet in zonde gevallen was, geplaatst in een positie van enige gezagsdrager.³ Hij was Gods beeld of vertegenwoordiger en had heerschappij over de lageren in rang bij de geschapen wezens (Genesis 1:26). Hier is geen gedachte van gezag over andere mensen. Dit punt kwam niet eerder in gedachten dan toen de zonde binnenkwam. Adams gezag, zoals het was, was absoluut, en zijn verantwoordelijkheid richtte zich tot God alleen.

Nadat de zonde de schepping was binnengekomen, verstreek er een lange periode tijdens welke aan de mens geen verder gezag werd gedelegeerd door God, en daarom was er geen mens die gezag droeg over zijn naasten.⁴ Deze tijd werd beëindigd door de Zondvloed.

¹ Imperialisme: politiek van staatkundige en economische expansie (Van Dale).

² Post-diluvians: de mensen die leefden na de Zondvloed. Post-diluvian: na de Zondvloed.

³ Dit wordt "de tijd van de onschuld" genoemd. Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Bedelingen.pdf>.

⁴ Dit wordt "de tijd van het geweten" genoemd. Zie idem.

Het eerste post-diluvian tijdperk werd echter geopend met een verdere delegatie van gezag⁵. Noach en zijn zonen na hem waren verantwoordelijk om Gods rechten in de mens te onderhouden, in het bijzonder met betrekking tot de heiligheid van het menselijke leven (zie Genesis 9:5-6). Hierbij delegeerde God aan bepaalde mensen gezag over mensen, zelfs met de uitvoering van de doodstraf. Zo werd patriarchaal gezag ingesteld.⁶

Onder hen die spoedig daarna de vrees voor God van zich af wierpen, “gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkentenis te houden”, zoals Romeinen 1:28 het stelt, veranderde dit gezag zijn vorm. Het was niet langer patriarchaal van karakter, maar het viel in de handen van mannen van vermaardheid, zoals Nimrod (Genesis 10:8-10), en na de spraakverwarring in Babel, verschenen er naties met hun “koningen” (Genesis 12:15; 14:1-2).

Maar, zij die God nog steeds vreesden hingen de patriarchale orde aan totdat God Zich inzette voor de bevrijding van Israël uit Egypte, en Mozes deed opstaan. Dit kenmerkte een nieuw begin. Mozes werd door God met gezag bekleed te midden van Israël, veel meer dan wat Noach ontving. Het is waar, aanvankelijk werd zijn gezag afgewezen. De boosdoener “stootte hem echter van zich af en zei: Wie heeft u tot een leider en rechter over ons aangesteld?” (Handelingen 7:27), maar we lezen ook: “Die Mozes, die zij afgewezen hadden toen zij zeiden: Wie heeft u tot een leider en rechter aangesteld? hém heeft God als leider en verlosser gezonden door de hand van de Engel Die aan hem verschenen was in de doornstruik” (Handelingen 7:35). Mozes was inderdaad “Koning in Jesjurun”⁷ (Deuteronomium 33:5), maar het was een koningschap van een informele orde. Beter gezegd: in Israël werd theocratie gevestigd met Mozes als woordvoerder en middelaar, en daarom in die zin koning.

Eeuwenlang werd zo’n gezag gevoerd in Israël, maar de macht ervan verminderde: zij die ze uitoefenden waren ver inferieur in getrouwheid en in kracht. “En er is in Israël geen profeet meer opgestaan zoals Mozes, die de HEERE kende van aangezicht tot aangezicht” (Deuteronomium 34:10).

De resulterende zwakheid leidde tot een roep voor een koning zoals bij de naties (1 Samuël 8:5), en na de episode van de eigenzinnige koning van ’s mensen keuze, liet God David opstaan en stichtte Hij koninklijk gezag op een juiste basis. Hij moest heerser zijn over Gods volk en de uitvoerder van oordelen over hun vijanden (2 Samuël 7:8-9). Hij moest ook Israël “weiden”. Zo weidde hij hen volgens de oprechtheid van zijn hart, en leidde hen met de bekwaamheid van zijn handen (Psalm 78:71-72). Davids gezag was absoluut en hij moest *heersen*. Zijn bestuur moest absoluut zijn maar geheel weldadig.

Met het falen van Davids nazaten vertrok de heerlijkheid ervan, en tenslotte transfereerde God het gezag in heidense handen. Het werd eerst en vooral toevertrouwd aan Nebukadnezar, zoals gesteld in Daniël 2:37-38, en alhoewel de droom van de grote koning in dat hoofdstuk werd opgeschreven toonde dit dat het gezag dat bij de overheid lag, in welke vorm ook, in heidense handen zou blijven (Tijden der Heidenen)⁸ tot de plotselinge uitvoering van goddelijke toorn over alle menselijke trots en misbruik van de toevertrouwde macht volbracht zou zijn⁹. Dan zal het koninkrijk worden opgericht dat voor eeuwig zal standhouden (Daniël 2:44), en dat koninkrijk moet berusten bij de Zoon des mensen, die absoluut gezag zal uitoefenen tot zegen van de mens (Daniël 7:13, 9). Het zal Hem echter geloven om in verbinding met Zijn bestuur de heiligen “van de Allerhoogste” te gebruiken, alsook een “volk” (7:18, 22) dat het koninkrijk zal bezitten “onder heel de hemel” (7:27), d.w.z. aan de aardse kant ervan. Dit volk is uiteraard Israël.

Deze vlugge schets van de koers van bestuur onder mensen is voldoende om te tonen dat één kenmerk alles markeert: het ultieme gezag is altijd God - en God alleen.

Geen mens heeft enig voorgeschreven recht om gezag uit te oefenen over zijn naasten, tenzij hij dat van God gekregen heeft. Vandaar dat zulke passages als Romeinen 13:1-6 en 1 Petrus 2:13-15 onderwerping leren aan de heersende autoriteiten, wat aan de christen is voorgeschreven. De apostel

⁵ Dit wordt “de tijd van menselijk bestuur” genoemd. Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Bedelingen.pdf>.

⁶ Vanaf Abraham hebben we “de tijd van de aartsvaders” genoemd en loopt tot aan de Wet. Zie idem.

⁷ Zie Deuteronomium 32:17. Hier wordt Israël bedoeld.

⁸ Zie het schema verderop.

⁹ Aan het eind van de Grote Verdrukking. Zie het schema verderop.

Paulus zegt ons: “want er is geen gezag dan van God, en de gezagsdragers die er zijn, zijn door God ingesteld” (Romeinen 13:1).

Als we ons nu keren van het bestuur zoals het aan ons gepresenteerd wordt in de Schrift, naar de praktijk van hen aan wie het werd toevertrouwd op aarde, dan zien we meteen dat het bestuur misbruikt werd, zoals alles wat aan de gevallen mens toevertrouwd werd. Tirannie en eigenzinnigheid hebben overal gefloreerd, en de geschiedenis vormt een verslag van lange en pijnlijke worstelingen waardoor naties zich gekeerd hebben van de ene vorm van bestuur naar de andere vorm, of van ingevoerde aanpassingen in hun talloze overheidsystemen, in de ijdele hoop te evolueren naar ideale toestanden. Van al deze veranderingen is parlementaire democratie de laatste, en haar komst is voor niemand verrassend die bedreven is in de misbruiken die haar deden ontstaan.¹⁰

Als we democratie vergelijken, niet met haar voorlopers maar met de idealen van de Schrift, welke tenvolle gerealiseerd zullen worden in het toekomstige duizendjarige vrederijk, zien wij meteen dat democratie meer veroordeeld wordt dan elke andere vorm van bestuur die al verschenen is, om reden dat ze schaamteloos God afzet als het fundament en de bron van gezag, en de mens - d.w.z. “het volk” - in Zijn plaats stelt. De kloof tussen deze twee is zo wijd als deze tussen hemel en hel.

Voor de onvervalste democraat telt maar één vraag: Wat is de wil van het volk? De vraag stellen wat *juist* is - wat, met andere woorden, de wil van God zou kunnen zijn - is volkomen irrelevant. Wat het volk verlangt moet aanzien worden als de juiste zaak, en de functie van een waar democratisch bestuur gaat over het uitwerken van de verlangens van het volk, als nederige dienaren van de wil van het volk - of die wil nu juist is of verkeerd.

Als krachtig voorbeeld van zo'n errant democratisch denken hebben we de berechting van onze Heer Jezus Christus. Op dat plechtige uur was Pontius Pilatus de gouverneur en vertegenwoordiger van Caesar, en voor zijn autocratische balie werd Christus aangeklaagd. Maar in een ongebruikelijk moment van zwakheid deed de autocratie afstand van zijn functie. Het verslag loopt zo:

“Toen Pilatus zag dat hij niets bereikte, maar dat er veeleer opschudding ontstond, nam hij water, waste zijn handen voor de ogen van de menigte en zei: Ik ben onschuldig aan het bloed van deze Rechtvaardige. U moet maar zien” (Mattheüs 27:24).

“Maar zij drongen met luid geroep aan en eisten dat Hij gekruisigd zou worden. En hun geroep en dat van de overpriesters kreeg de overhand. En Pilatus besliste dat hun eis zou worden ingewilligd” (Lukas 23:23-24).

Als vertegenwoordiger van Caesar, waste Pilatus zij handen zuiver van de hele zaak, en handelde heel even als uitvoerend ambtenaar van een democratie door te beslissen “DAT HUN EIS ZOU WORDEN INGEWILLIGD” (Lukas 23:24).

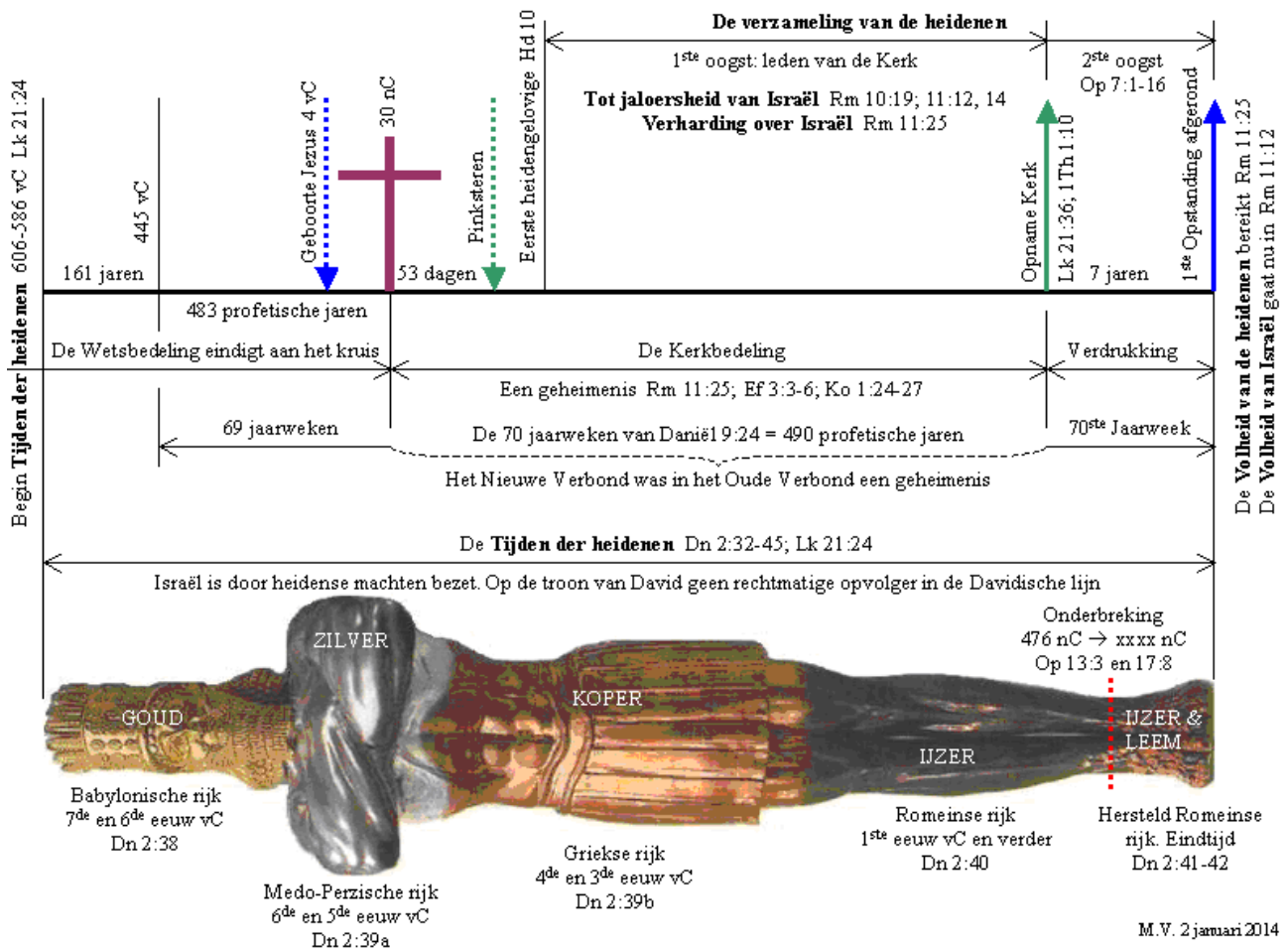
Als we dit bekijken als een uitvaardiging van het democratische principe dan kan dit door democraten aanvaard worden als zijnde *juist*. Gezien echter vanuit elk ander standpunt was dit de meest *verkeerde* daad in de geschiedenis.

Terug verwijzend naar de droom van Nabukadnezar, beschreven in Daniël 2, zijn we nu beter in staat de betekenis te vatten van het leem dat het beeld binnenkwam toen de voeten werden bereikt.

Daniël's visioen in Daniël 7 toont de koers van de grote heidense rijken in hun handelen onder de mensen, en ze worden afgebeeld als vier wilde dieren in hun vernielende krachten. De droom van Nabukadnezar echter geeft ons dezelfde vier wereldmachten maar als een uiteenzetting van het karakter en de kwaliteit van hun besturen, en vandaar het kenmerk van de gestage verslechterende kwaliteit van de metalen die verschijnen. [Zie plaatje hierna].

¹⁰ Een oude Latijnse spreuk luidt: “Vox populi, vox Dei”, wat wil zeggen: “De stem van het volk, de stem van God”. Dit verheft democratie - de stem van louter mensen - tot een goddelijke status. Onze huidige parlementaire democratie vindt evenmin zijn oorsprong in de Schrift maar is voortgekomen uit de Verlichting van de Franse Revolutie. De filosofie was toen: Ni Dieu, ni maître (geen God of meester). Christenen die aan politiek doen zetten zich op dezelfde goddeloze basis. In het toekomstige Vrederijk zal de Heer beslist niet kiezen voor een democratische regeringsvorm maar voor alleenheerschappij. Ook waar Hij in de geschiedenis regeringsvormen instelde (Saul, David, Nabukadnezar) was dat niet een democratie. Het Statenbeeld dat Nabukadnezar zag vertoont juist een degeneratie, van alleenheerschappij (Goud: Babel) naar een voortgezette machtsverdeling (Leem + ijzer) in de eindtijd. (Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Christen-en-politiek.pdf>).

De Verzameling en Volheid van de Heidenen

Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/schemas-kaarten.htm>

God startte de “Tijden der heidenen” met een ideale bestuursvorm, alhoewel de man die zijn gezag uitoefende verre van ideaal was. Dat het een ideale vorm *was* wordt bewezen door het feit dat God in het duizendjarige vrede-rijk zal terugkomen met deze vorm, wanneer de ideale Man zal verschijnen, waardoor “Hij Zelf de wereld zal oordelen in gerechtigheid” (Psalm 9:9; Handelingen 17:31) en waardoor alles vrede en zegen zal zijn.

Toen de wereldrijken zich ontwikkelden, weken mensen af van het gouden ideaal en introduceerden menselijke aanpassingen, en het overheidsbestuur werd zilver, koper en ijzer, toen meer en meer goddelijke gedachten vergeten werden en menselijk staatsbeleid naar voren kwam.

Het is echter in het laatste stadium van het laatste wereldrijk, het Romeinse, dat we voor het eerst de introductie zien van leem: een substantie die geen metaal is. Het was een duidelijke voorzegging dat er vóór het einde een introductie komt, in het overheersende overheidssysteem, van een principe dat niet zozeer een verdere aanpassing is van het oude, maar een dat radicaal en fundamenteel verschilt.

De tijd van het einde - voeten van leem

Multiculturele samenleving: ijzer (Romeinse Rijk/inheemsen) en leem (niet-Grieken/uitheemsen)

Democratie: sterk staatsgezag (ijzer) wordt verhinderd door de stem van het volk (leem)

Syncretisme: versmelting van opvattingen zonder opheffing van tegenstrijdigheden

Pluralisme: coöperatie van verschillende beginselen naast elkaar

Dialectiek: tegengestelden versmelten tot een synthese

Oecumene: religieuze werldeenheid → Antichrist

Nieuwe Wereldorde: → dictatuur

Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/voetenVanLeem.pdf>

Daardoor zien we: “En de tenen van de voeten, gedeeltelijk van ijzer en gedeeltelijk van leem – dat koninkrijk zal gedeeltelijk sterk zijn en gedeeltelijk broos” (Daniël 2:42). Daniëls interpretatie van het vermengde leem en ijzer is: “Dat u gezien hebt ijzer vermengd met modderig leem – ze zullen zich door menselijk zaad vermengen, maar ze zullen zich niet aan elkaar hechten” (Daniël 2:43).

De “ze” in deze passage lijkt te betekenen hen in wier handen gezag rust in die tijd.

Wij aarzelen niet hier de voorzegging te zien van het opkomende overwicht van een democratie in de laatste dagen. Het gezag dat zijn bron in God vindt, en het gezag dat zijn bron in de mens vindt, zijn zo verschillend van elkaar als (gelijk welk) metaal en leem. De twee kunnen dan vermengd worden, en ze zijn onlosmakelijk vermengd in onze moderne wijze van bestuur, maar enkel zwakheid en broosheid levert dat op, en spoedig zal de dodelijke klap aan de voeten komen door de steen “niet door mensenhanden, uit de berg afgehouden” (Daniël 2:45).

Als iemand moeite heeft zich te verzoenen met wat hierboven is gezegd over de profetieën betreffende het Satan-geïnspireerde hoofd van het herstelde Romeinse rijk, willen wij hem vragen te herinneren dat in de praktijk de overgang van democratische naar imperialistische vormen erg gemakkelijk is. Laar er een man verschijnen met overtreffende genialiteit, die in zichzelf de echte geest van “het volk” lijkt te belichamen, dan is er niets gemakkelijker voor hem om voor zichzelf de macht op te nemen die theoretisch tot het volk behoort, en het volk zal blij zijn om het zo te hebben. De carrière van Napoleon I, die uit de Franse Revolutie opveerde, is zo’n geval. Het komende beest van Openbaring 13 komt op “uit de zee”, d.w.z. uit massa’s mensen in een staat van agitatie en onrust.

Het is daarom meer waarschijnlijk dat deze opkomende “superman” in theorie erg vurig democratische instituties zal verdedigen, terwijl hij in de praktijk doorzet met autocratisch bestuur - ijzer gemengd met leem.

De lezer die ons geduldig gevolgd heeft tot op dit punt kan geneigd zijn te vragen wat wij hopen te bereiken met dit alles te schrijven, als wij geen politieke doeleinden voor ons stellen. We bekennen daarom zonder aarzeling dat een grondige van-harte-afscheiding van deze boze wereld, voor onszelf en alle gelovigen, onze bedoeling is.

Heel goed weten we dat niets anders dan een blijvende zin van uitmuntendheid van de kennis van Christus doeltreffend onze zielen kan verheffen boven het niveau van de wereld en haar gedachten, maar de ontmaskering van wereldpolitiek in het licht van de Schrift heeft haar waarde, en dat is onze huidige inspanning.

Van de lamp van de profetische Schrift, in 2 Petrus 1:19, wordt gezegd dat “die schijnt in een duistere plaats”. Laat die lamp haar stralen werpen op de snoeverige principes van sociale democratie en men zal zien hoe vunzig deze blijken te zijn. Het kleverige leem mag blinken maar is zeker geen goud! De verlichte christen zal daar zijn enthousiasme niet aan verspillen.

En welk helder licht wordt geworpen op de veel besproken vraag of een christen zou stemmen en zich zou interesseren in politiek in ’t algemeen. Ons wordt gevraagd de positie te accepteren van een kleine tand in de machine die “het volk” wordt genoemd dat zich die functie aangematigd heeft in de sfeer van overheidsbestuur dat enkel God toebehoort. Zullen wij dat doen? Ja, indien we geloven in het moderne humanistische “evangelie” dat Jezus humaniseert en de mens vergoddelijkt. Maar indien wij geloven dat redding niet van het volk is maar van de Heer: NEE!

Het wereldsysteem is ten dode opgeschreven. Laat er geen aarzeling zijn in ons getuigenis van dit feit. Er worden zielen gered uit de dreigende catastrofe, door de overvloedige genade van onze Heer. Het is onze taak hen te zoeken, getuigenis af te leggen van onze Heer Jezus Christus. Laten we dan geen tijd verliezen in ijdele pogingen om het wankelende maagsel te schragen, maar laten we druk bezig zijn in het grote werk dat de Heer ons heeft toegewezen. Grondig voor Hem en Zijn belangen te zijn, betekent grondig buiten het wereldsysteem en zijn hoop te zijn.

We kijken uit, niet naar een geperfectioneerd systeem van democratie, maar naar “de Heere Jezus Christus, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkt lichaam” (Filippenzen 3:20-21), en voor deze aarde zien wij uit naar de oprichting van het ko-

ninkrijk van Christus door de God van de hemel, dat nooit verwoest zal worden maar voor eeuwig zal blijven.

Zie ook:

“Politiek & Sociaal Activisme”: <http://www.verhoevenmarc.be/politiek.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm